UN ANIMAL FANTASTIC

Radu Honga

U-sun plecase la vînătoare, singur, cu arma sa nimicitoare, în universul nesfîrşit. Simţea cum nerăbdarea îl cuprinde. În cîteva minute ajungea pe planeta aceea albastră ce se zărea deja prin hublou şi ideea că în curînd va vîna îl făcea tot mai nervos. Aparatele îi indicaseră existenţa vieţii pe această planetă şi U-sun abia aştepta să se întîlnească cu fiinţele necunoscute.

Nava, de dimensiuni reduse, ca pentru o vînătoare de mici proporţii, coborî într-o pădure cu copacii verzi. U-sun se scutură cu scîrbă, verdele fiind o culoare de nesuportat pentru el şi semenii săi. Numai gîndul că va fi nevoit să atingă trunchiurile verzi îi făcea rău. Îşi aduse aminte că la o vînătoare eşti uneori nevoit să te ascunzi după copaci şi chiar să te sprijini de ei pentru a putea ochi mai bine victima. Simţi că începe să tremure de repulsie. Nu, se hotărî U-sun, de data asta va fi altfel, va sta faţă în faţă cu vînatul! Şi cînd spuse „vînatul”, dintr-un tufiş sări o dihanie cît el de înaltă. U-sun încremeni. Aşa ceva nu mai văzuse. Umblase pe zeci de planete, vînase mii şi mii de animale cu forme incredibile, dar o asemenea făptură îi întrecea puterea de imaginaţie. Ca înălţime era cît el, dar mult mai alungită, avea patru suporturi mobile, iar partea din spate se termina cu o manetă scurtă, probabil pentru schimbarea direcţiei. Organele de simţ erau reprezentate de două radare (tot mobile), foarte alungite şi ascuţite în partea superioară. Oribila dihanie stătea nemişcată. Apoi, cu ajutorul unui macanism secret, aflat în partea inferioară a capului, începu să roadă la rădăcina unui arbore de dimensiuni reduse.

Cel mai mult îl îngrozea pe U-sun blana cafenie cu care era acoperit animalul. Dumneavoastră nu aveţi de unde să

ştiţi, dar este totuşi bine să aflaţi, în eventualitatea că vă veţi întîlni vreodată cu un U-sun, că pe planeta de unde venea, culoarea preferată şi predominantă în acelaşi timp este cafeniul, cu toate nuanţele sale, iar părul este cel mai scîrbos lucru „inventat'' vreodată de natură. Dacă aveai păr, erai duşmanul cel mai de temut pentru U-surii. A veni cu un fir de păr la luptă însemna că nu mai ai nevoie de nici o altă armă. Şi dihania din faţa lui U-sun nu avea un fir sau o sută de fire de păr, ci mii şi zeci de mii de fire de păr. Pur şi simplu, animalul părea invincibil.

U-sun simţea că paralizează. Cîteva clipe dacă mai stătea în preajma acestei oribile creaturi, era pierdut. Adversarul său rodea în acest timp o rădăcină, fără să sesizeze primejdia. „Doamne, îşi zicea U-sun, ce păcate am făcut ca să fiu pedepsit astfel, să văd în aceeaşi clipă verde şi păr?”

Clipele păreau nesfîrşite. U-sun se hotărî în cele din urmă şi scoase arma, un laser puternic, care ar fi putut distruge cu o singură rază un animal de zeci de ori mai mare ca acesta. Fără să mai privească masa aceea de păr, apăsă pe trăgaci şi descărcă tot încărcătorul. Trase cu ură. Apoi se întoarse şi se urcă în navă, jurîndu-se că nu va mai călca pe această planetă blestemată, verde şi plină de păr.

Animalul, carbonizat, rămase în poieniţă. Iar U-sun nu va şti niciodată că omorîse, la această partida de vînătoare, ultimul iepure.